

**Sodobna
slovenska
poezija**

Aleš Jelenko

Slutnja

O vsem, o ničemer

Ko človek razmišlja o smrti,
se od nje nezavedno umika;
spoznanje o minljivosti
namreč rodi nesmrtnost.
Kot vselej je zavedanje tisto,
ki nas iz puste telesnosti
dvigne v duhovnost.
In kdo sem jaz,
da bi temu nasprotoval?
Najzanimivejše je dejstvo,
da religija nima nič
skupnega z duhovnostjo,
z duhovnostjo kot uvidom
v neki pretekli, v neki prihodnji čas,
ki to ni, ki je vse kaj drugega
kot to – je totalno nemerljiv.
Ostane le razmišljanje,
s katerim se hkrati
približujemo in odmikamo,
nastajamo in izginjamo.

Brez omejitev

Razlika med
mano in tabo
je zgolj
v detajlih,
v percepciji
in sinhronizaciji
z okoljem.
Nikoli nisem znal
bivati na način,
ki bi gradil tukajšnjost,
vedno sem pisal
iz neke druge dimenzije
v absolutno temo.
Tako sem imel občutek,
da moje življenje
ni daljica,
da bi bilo
kakor koli omejeno.
Ne spomnim
se svojega začetka
in zdi se,
da se ne bom spomnil
niti svojega
konca.

Dobro in zlo

Ni smeh tisti,
ki te naredi človeka,
bolečina je.
Brez napovedi
se naseli vate,
te raztrga
in brez milosti
pusti počasi umirati.
Šele kasneje zaslutiš,
da so šivi napolnjeni
s tekočino,
ki tvoje gibe
naredi drugačne,
manj plahe,
bolj odločne.
Blazno čudno je,
ko vsakič znova ugotoviš,
da je zlo
prav tako nujno ...

Skok v prazno

Ko sem nazadnje prebiral
pesmi Miklavža Komelja,
Samo kdor je nesmrten,
vzdrži svojo smrt,
me je imelo,
da bi se pognal z balkona
in nekaj časa
prosto padal.
Ker stanujem
v četrtem nadstropju,
kar je eno nadstropje
višje od tretjega,
bi padal kar nekaj stotink.
Ne gre za razočaranje,
gre za občutek lebdenja,
ki ga lahko dosežeš
le z resničnim skokom
v prazno.
Ker bi ob trku
ostal brez verzov,
ki bi me intrigirali,
sem se zadnji hip ustavil,
zaprl oči in se odločil,
da bom raje strmoglavil
v sanjah.

Porod

Svetloba
ne nastaja v telesu;
naseljuje se vanj
in vztraja
do konca,
da se po njem lahko
razleti v metaforo,
ki tli na obzorju
do novega jutra,
do novega telesa,
da ga napolni,
da ga izpo(po)lni.

Kako sestaviti sebe

Najbolj nas zaznamuje tisto,
kar smo izgubili.
Ne gre za ironijo,
gre za izkustvo;
življenje se na ta način
z nami igra skrivalnice.
Šele ko tisto nekaj
nekdaj nekje
izgubimo,
ko se nam skrije,
se v nas usidra
zavedanje,
da smo nekaj imeli.
In takrat
se naša prizemljenost
resnično začne –
(ob)čutiti zagato,
žalost, depresijo
in kar je še tega.
Kaj se torej zgodi,
ko izgubimo sebe?